

Διερεύνηση εξελικτικών χαρακτηριστικών σχολικής και ψυχοκοινωνικής προσαρμογής παιδιών προσχολικής και σχολικής ηλικίας με βάση το σταθμισμένο τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής

ΧΡΥΣΗ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΥ¹, ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ²,
ΗΛΙΑΣ ΜΠΕΖΕΒΕΓΚΗΣ³ & ΚΩΣΤΑΣ ΜΥΛΩΝΑΣ⁴

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Εμπειρικά δεδομένα δείχνουν ότι συγκεκριμένες ψυχοκοινωνικές παράμετροι σχετίζονται με τη μαθησιακή διαδικασία, τη σχολική επίδοση και γενικότερα την προσαρμογή του παιδιού στο σχολείο και την οικογένεια. Ο σκοπός της παρούσας έρευνας είναι η διερεύνηση της σχολικής κοινωνικής και συναισθηματικής προσαρμογής παιδιών νηπιαγωγείου και δημοτικού και ο εντοπισμός παιδιών που βρίσκονται σε ομάδες υψηλού κινδύνου για δυσκολίες ψυχοκοινωνικής προσαρμογής. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν οι κλίμακες του εκπαιδευτικού παιδιών προσχολικής και σχολικής ηλικίας από το σταθμισμένο Τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής (Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεζεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008). Το δείγμα αποτέλεσαν αναφορές εκπαιδευτικών για 432 παιδιά νηπιαγωγείου και για 800 παιδιά δημοτικού από όλη την Ελλάδα. Τα αποτελέσματα έδειξαν θετικότερη ψυχοκοινωνική προσαρμογή για τη μικρότερη ηλικιακή ομάδα του δημοτικού, ειδικότερα στις υποκλίμακες «σχολική επάρκεια» και «προβλήματα συμπεριφοράς», καθώς και στις επιμέρους διαστάσεις τους. Επιπλέον εντοπίστηκαν διαφυλικές διαφορές κυρίως στις επιμέρους διαστάσεις της σχολικής και της συναισθηματικής επάρκειας, όπου τα κορίτσια σημείωσαν μεγαλύτερες τιμές, ενώ το αντίθετο βρέθηκε για τα προβλήματα συμπεριφοράς. Τέλος, βρέθηκαν παρόμοια προφίλ στις ομάδες υψηλού κινδύνου για δυσκολίες σχολικής και ψυχοκοινωνικής προσαρμογής για την προσχολική και τη σχολική ηλικία. Τα αποτελέσματα της έρευνας συμβάλλουν στην κατανόηση των παραγόντων που είναι προστατευτικοί και παράγοντες επικινδυνότητας για τη σχολική και ψυχοκοινωνική προσαρμογή των παιδιών προσχολικής και σχολικής ηλικίας, και είναι σημαντικά για το σχεδιασμό και την εφαρμογή προγραμμάτων πρόληψης και έγκαιρης παρέμβασης στο σχολείο.

Λέξεις-κλειδιά: Σχολική και ψυχοκοινωνική προσαρμογή, Προσχολική και σχολική ηλικία, Προβλήματα συμπεριφοράς, Ομάδες υψηλού κινδύνου.

1. Διεύθυνση: Τομέας Ψυχολογίας, Τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας, Φιλοσοφική Σχολή, Πανεπιστημίου, Ιλίσια 15784, Αθήνα. Τηλ.: 2107277528. E-mail: hatzichr@psych.uoa.gr
2. Διεύθυνση: Τομέας Ψυχολογίας, Τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας, Φιλοσοφική Σχολή, Πανεπιστημίου, Ιλίσια 15784, Αθήνα. Τηλ.: 2107277921. E-mail: fpolychr@psych.uoa.gr
3. Διεύθυνση: Τομέας Ψυχολογίας, Τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας, Φιλοσοφική Σχολή, Πανεπιστημίου, Ιλίσια 157 84, Αθήνα. Τηλ.: 2107277529. E-mail: ebesev@psych.uoa.gr
4. Διεύθυνση: Τομέας Ψυχολογίας, Τμήμα Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής, Φιλοσοφική Σχολή, Πανεπιστημίου, Ιλίσια 157 84, Αθήνα. Τηλ.: 2107277515. E-mail: kmylonas@psych.uoa.gr

1. Εισαγωγή

Τα τελευταία χρόνια υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον από τη διεθνή ερευνητική κοινότητα για την κοινωνική και συναισθηματική προσαρμογή των παιδιών, καθώς οι δεξιότητες αυτές είναι θεμελιώδεις και συμβάλλουν στην αποτελεσματική μαθησιακή διαδικασία και στην καλή ψυχική υγεία (Merrell, 2003. Merrell & Gimpel, 1998). Η αξιολόγηση ψυχοκοινωνικών διαστάσεων της προσαρμογής του παιδιού είναι ιδιαίτερα σημαντική, εφόσον μαζί με τις μαθησιακές διαστάσεις αποτελούν προβλεπτικούς παράγοντες για μετέπειτα δυσκολίες και είναι απαραίτητες για την πρόληψη και την έγκαιρη παρέμβαση. Επιπλέον, οι σύγχρονες προσεγγίσεις της σχολικής ψυχολογίας δίνουν έμφαση όχι μόνο στην απουσία προβλημάτων ή διαταραχών, αλλά κυρίως στην ανάπτυξη των κοινωνικών και συναισθηματικών δεξιοτήτων των παιδιών που συμβάλλουν στη θετική προσαρμογή, την ψυχική ανθεκτικότητα και την ψυχική ευεξία των ίδιων και του περιβάλλοντός τους (Hatzichristou, Lykitsakou, Lampropoulou, & Dimitropoulou, 2010. Meyers & Meyers, 2003. Χατζηχορήστου, Δημητροπούλου, Λυκισάκου, & Λαμπροπούλου, 2009). Σύμφωνα με τα οικολογικά-συστημικά μοντέλα, η ανάπτυξη των δεξιοτήτων που συμβάλλουν στην ψυχοκοινωνική επάρκεια και την προσαρμογή του παιδιού επιτυγχάνεται μέσα από την αλληλεπίδραση του ατόμου με το περιβάλλον του (για παράδειγμα, το σχολείο και την οικογένεια) (Bronfenbrenner & Morris, 1998), επομένως τονίζεται ότι το περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται το παιδί δυνητικά διευκολύνει ή παρεμποδίζει την ανάπτυξή του.

Όπως αναφέρεται στη διεθνή βιβλιογραφία, συχνά τα παιδιά ξεκινούν το νηπιαγωγείο χωρίς να έχουν κατακτήσει βασικές κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες που είναι απαραίτητες για την επιτυχή μετάβαση και προσαρμογή τους στο επίσημο εκπαιδευτικό περιβάλλον (Rimm-Kaufman, Pianta, & Cox, 2000). Ενδιαφέρουσα μελέτη σε εθνικό δείγμα νηπιαγωγών στις ΗΠΑ έδειξε ότι, σύμφωνα με αναφορές εκπαιδευτικών, το 50% των παιδιών που ολοκλήρωναν το νηπιαγωγείο είχε σοβαρές δυσκολίες να ακολουθήσει

οδηγίες και να εργαστεί ανεξάρτητα, ενώ γενικότερα παρουσίαζε ανεπαρκείς σχολικές δεξιότητες (Rimm-Kaufman et al., 2000). Οι κοινωνικές και συναισθηματικές δεξιότητες είναι απαραίτητες τόσο για την κατανόηση του εαυτού όσο και για την επικοινωνία και την αλληλεπίδραση με τους άλλους, καθώς και για την ακαδημαϊκή επιτυχία. Η σπουδαιότητα της ανάπτυξης των δεξιοτήτων αυτών αναδεικνύεται από τα οφέλη που προκύπτουν στην ακαδημαϊκή, τη σχολική και την οικογενειακή ζωή (Merrell, 2003. Merrell & Gimpel, 1998. Merrell, Guldner, & Tran, 2008). Από την άλλη, σε ό,τι αφορά τις επιπτώσεις της ανεπαρκούς ανάπτυξης, τα αποτελέσματα διαχρονικών ερευνών με ομάδες τυπικών μαθητών και ειδικών ομάδων δείχνουν ότι τα ελλείμματα στον ψυχοκοινωνικό τομέα συνδέονται με παραβατική συμπεριφορά, σχολική διαρροή, προβλήματα ψυχικής υγείας και χαμηλή σχολική επίδοση (Asher & Coie, 1990. Buhs & Ladd, 2001. Merrell & Gimpel, 1998. McCabe, 2005. Rudolph & Asher, 2000).

Η ψυχοκοινωνική επάρκεια είναι μια σύνθετη, πολυδιάστατη έννοια, η οποία περιλαμβάνει συμπεριφορικά, γνωστικά και συναισθηματικά χαρακτηριστικά. Πρόκειται για μια ικανότητα που διευκολύνει το άτομο να επιτύχει βασικούς αναπτυξιακούς στόχους (Obradović, Van Dulmen, Yates, Carlson, & Egeland, 2006). Οι στόχοι αυτοί καλύπτουν όλους τους τομείς της ανθρώπινης ανάπτυξης: σωματικό, γνωστικό, κοινωνικό, συναισθηματικό ενώ συνήθως σε κάθε αναπτυξιακή περίοδο ένας από αυτούς προβάλλει περισσότερο επιτακτικός. Ειδικότερα, η κοινωνική και συναισθηματική επάρκεια αναφέρεται στην ικανότητα του ατόμου για αναγνώριση, διαχείριση και έκφραση των κοινωνικών και συναισθηματικών εκφάνσεων της ζωής του, έτσι ώστε να διαχειρίζεται αποτελεσματικά βασικά θέματα της ζωής, όπως είναι η μάθηση, η διαμόρφωση ικανοποιητικών διαπροσωπικών σχέσεων, η επίλυση καθημερινών προβλημάτων και η προσαρμογή στις πολύπλοκες απαιτήσεις της αναπτυξιακής του πορείας (Elias et al., 1997).

Οι συνήθεις κλίμακες αξιολόγησης από εκπαιδευτικούς χορηγούνται ως μεμονωμένες κλίμακες που αξιολογούν κυρίως αρνητικές διαστά-

σεις προσαρμογής, όπως προβλήματα συμπεριφοράς (Achenbach, Conners κ.λπ.). Πρόσφατα δημιουργήθηκαν ορισμένες κλίμακες που αξιολογούν τις κοινωνικές δεξιότητες των παιδιών (π.χ. Merrell, 1998, 2003). Η πολυδιάστατη δομή των κοινωνικών και συναισθηματικών δεξιοτήτων παιδιών προσχολικής και σχολικής ηλικίας και η έμφαση στην αξιολόγηση θετικών διαστάσεων στην προσαρμογή, παράλληλα με την ανίχνευση δυσκολιών-ελλειμμάτων στη συμπεριφορά των παιδιών, αποτελούν το βασικό θεωρητικό πλαίσιο της παρούσας εργασίας.

Στην επόμενη ενότητα θα περιγραφούν το βασικό θεωρητικό πλαίσιο και τα εξελικτικά χαρακτηριστικά τριών διαστάσεων της θετικής προσαρμογής του παιδιού, της κοινωνικής, της συναισθηματικής και της σχολικής επάρκειας, καθώς και των προβλημάτων συμπεριφοράς που προκύπτουν ως αρνητική διάσταση της προσαρμογής του παιδιού.

Κοινωνική, συναισθηματική, σχολική επάρκεια και προβλήματα συμπεριφοράς

Κοινωνική επάρκεια θεωρείται η ικανότητα της αλληλεπίδρασης σε ένα δεδομένο κοινωνικό πλαίσιο με τρόπους που είναι κοινωνικά αποδεκτοί, λειτουργικοί και μη επιβλαβείς για τους άλλους (Gresham et al., 2001). Πρόκειται για αξιολογικό όρο που αναφέρεται στη συνολική αποτελεσματικότητα των κοινωνικών συμπεριφορών του ατόμου και βασίζεται σε συμπεράσματα ή κρίσεις σχετικά με το πόσο αποτελεσματικά το άτομο διεκπεραιώνει κοινωνικές δραστηριότητες (Merrell & Gimpel, 1998). Ο όρος «κοινωνικές δεξιότητες» αναφέρεται σε συγκεκριμένες δεξιότητες, τις οποίες το άτομο χρειάζεται να κατέχει προκειμένου να αξιολογηθεί ως ικανό ή όχι σε ένα δεδομένο έργο.

Οι βασικές κοινωνικές δεξιότητες που περιλαμβάνονται στα περισσότερα θεωρητικά μοντέλα της κοινωνικής επάρκειας είναι οι σχέσεις με συνομηλίκους, η διεκδίκηση, η υπακοή/συμμόρφωση σε κανόνες και οι σχολικές δεξιότητες, όπως η επιμονή στο στόχο, τα κίνητρα, η οργάνωση και ο σχεδιασμός μιας δραστηριότητας

κ.λπ., καθώς και οι δείκτες ελλειμματικής κοινωνικής επάρκειας, όπως τα προβλήματα συμπεριφοράς (Gresham & Elliott, 1990). Στη σχετική βιβλιογραφία, οι κοινωνικές δεξιότητες στο μικροσύστημα του σχολείου δίνουν επίσης έμφαση στη σημασία της αλληλεπίδρασης ανάμεσα στους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς στο πλαίσιο του συστημικού μοντέλου ανάπτυξης (Pianta, & Stuhlman, 2004). Στην παρούσα έρευνα επικεντρωνόμαστε στις δεξιότητες της κοινωνικής επάρκειας ως προς τον εαυτό και τις σχέσεις με τους συνομηλίκους.

Οι αναμενόμενες κοινωνικές δεξιότητες σε κάθε ηλικία είναι συνάρτηση της εξελικτικής φάσης στην οποία βρίσκεται το παιδί. Στην προσχολική ηλικία, η τήρηση της σειράς στο παιχνίδι με άλλους, το μοίρασμα των παιχνιδιών, η έκφραση συμπάθειας και η ικανότητα έναρξης και διατήρησης μιας σχέσης αλληλεπίδρασης αποτελούν δείκτες κοινωνικής επάρκειας. Στη σχολική ηλικία, χαρακτηριστικά κοινωνικής επάρκειας θεωρούνται η συνεργατικότητα, η ικανότητα συμμετοχής σε ομαδική εργασία, η επικοινωνιακή δεξιότητα, η ηγετική ικανότητα, η δημιουργία σταθερών φιλικών δεσμών, καθώς και η έκφραση αποδοχής και σεβασμού απέναντι στους συνομηλίκους (Obradović et al., 2006). Διαχρονικές μελέτες έδειξαν ότι υπάρχει μια σχετική σταθερότητα στην ανάπτυξη της κοινωνικής συμπεριφοράς. Κοινωνικές συμπεριφορές που παρατηρούνται στην προσχολική ηλικία σχετίζονται με παρόμοιες συμπεριφορές που εμφανίζονται στα χρόνια του δημοτικού σχολείου και στην ηλικία των είκοσι ετών (Eisenberg, Guthrie, Murphy, Shepard, Cumberland, & Carlo 1999). Στις εκτιμήσεις των εκπαιδευτικών, οι κοινωνικές δεξιότητες του παιδιού αξιολογούνται κυρίως με βάση το κριτήριο της ρύθμισης του συναισθήματος και της συμπεριφοράς έτσι, τα παιδιά με μεγαλύτερη αυτορύθμιση, που αποφεύγουν τις συγκρούσεις, επιστρέφουν μεγαλύτερη αποδοχή και λαμβάνουν υψηλότερες τιμές στην κλίμακα της κοινωνικής επάρκειας (Eisenberg et al., 1999).

Η συναισθηματική επάρκεια αναφέρεται στην ικανότητα του παιδιού να αναγνωρίζει και να διαχειρίζεται τα συναισθήματα του ίδιου και του πε-

ριβάλλοντός του, και να χρησιμοποιεί κατάλληλες στρατηγικές ρύθμισης συναισθημάτων και αντιμετώπισης του στρες (Χατζηχρήστου, 2004, 2008). Η συναισθηματική επάρκεια (με τις διαστάσεις της, όπως η επίγνωση των συναισθημάτων του εαυτού, η ενσυναίσθηση, η διαχείριση και η ρύθμιση συναισθημάτων, η διαχείριση του στρες) αποτελεί έναν από τους προβλεπτικούς παράγοντες της μελλοντικής ικανότητας του παιδιού να διαχειριστεί ικανοποιητικά τις απαιτήσεις του περιβάλλοντος, να εμφανίσει θετικές συμπεριφορές, υψηλή σχολική επίδοση και καλή σχολική προσαρμογή (Cherniss, 2004. Zins, Bloodworth, Weissberg, & Walberg, 2004).

Η τρίτη θετική διάσταση της ψυχοκοινωνικής επάρκειας που εξετάζεται στην παρούσα έρευνα είναι η σχολική επάρκεια. Για την κατάκτησή της απαιτείται από το μαθητή, εκτός από τις βασικές δεξιότητες ανάγνωσης, γραφής και αριθμητικής, να διαθέτει δεξιότητες που θα τον διευκολύνουν στην προσεκτική παρακολούθηση του μαθήματος, στην οργάνωση της σκέψης και της μελέτης, και στην ολοκλήρωση των σχολικών του εργασιών. Επιμέρους διαστάσεις της σχολικής επάρκειας είναι η συμμετοχή σε ομάδες και κανόνες, η συμμετοχή σε ομάδα υιοθετώντας αποδεκτές για το σύνολο συμπεριφορές (π.χ. το παιδί να περιμένει τη σειρά του), η επιμονή στο στόχο, τα κίνητρα, η οργάνωση και ο σχεδιασμός μιας δραστηριότητας. Γενικά, οι δεξιότητες που αφορούν το σχολείο συνδέονται με τομείς όπως η ανεξαρτησία, η υπευθυνότητα, η αυτορρύθμιση και η συνεργασία (Cooper & Farran, 1991).

Σχετικά με τα προβλήματα συμπεριφοράς που αποτελούν δείκτες δυσκολιών ψυχοκοινωνικής προσαρμογής, υπάρχει πλήθος εμπειρικών δεδομένων για τη συχνότητα, την τυπολογία και τα αναπτυξιακά τους χαρακτηριστικά καθώς και τις επιπτώσεις τους στη σχολική προσαρμογή (Alexander, Entwisle, & Dauber, 1993. Campbell, 1995. Deator-Deckard, Dodge, Bates, & Pettit, 1998. Schaeffer, Petras, & Ialongo, 2003). Γενικά, μια συμπεριφορά χαρακτηρίζεται ως προβληματική όταν είναι μη λειτουργική τόσο για το ίδιο το παιδί όσο και για τις σχέσεις του με τους άλλους. Αναμένεται ότι η ηλικία, το φύλο, η κοινωνικοοικονομική κατάσταση της οικογένειας, η αλληλεπίδραση του παιδιού με το κοινωνικό περιβάλλον, καθώς και τα πρότυπα και οι αξίες του συγκεκριμένου κοινωνικοπολιτισμικού περιβάλλοντος στο οποίο ζει και αναπτύσσεται επηρεάζουν το βαθμό και τη συχνότητα εμφάνισης προβλημάτων συμπεριφοράς (Hatzichristou & Hopf, 1996. Rutter, 2000. Χατζηχρήστου & Hopf, 1991).

Από την ανασκόπηση της σχετικής βιβλιογραφίας διαπιστώνεται ότι το μεγαλύτερο ερευνητικό ενδιαφέρον συγκεντρώνουν τα εξωτερικευμένα προβλήματα, κυρίως λόγω της ευκολίας ανίχνευσής τους, σε αντίθεση με τις δυσκολίες ενδοπροσωπικής προσαρμογής, οι οποίες συνήθως περνούν απαρατήρητες από τους ενηλίκους (Rubin & Coplan, 2004). Τόσο τα προβλήματα εξωτερικευμένης όσο και τα προβλήματα εσωτερικευμένης συμπεριφοράς έχουν σοβαρές επιπτώσεις στην προσαρμογή του παιδιού, καθώς συνδέονται με χαμηλή αυτοεκτίμηση, κοινωνική απόρριψη και απομόνωση, ψυχοσωματικά προβλήματα, χαμηλή σχολική επίδοση και άρνηση παρακολούθησης του σχολείου, και γενικότερα ανεπαρκείς κοινωνικές δεξιότητες (Burgess, Wojslawowicz, Rubin, Rose-Krasnor, Booth-LaForce et al., 2006. Farmer & Bierman, 2002. Nelson, Rubin, & Fox, 2005).

Υπάρχουν περιορισμένα εμπειρικά δεδομένα σχετικά με την ψυχοκοινωνική προσαρμογή των παιδιών στα ελληνικά σχολεία, καθώς και έλλειψη έγκυρων και αξιόπιστων εργαλείων που να αξιολογούν θετικές και αρνητικές διαστάσεις της προσαρμογής (οι διαθέσιμες κλίμακες στα Ελληνικά αφορούν κυρίως προβλήματα συμπεριφοράς και ΔΕΠ-Υ βλ. ενδεικτικά Achenbach & Rescorla, 2003. Καλαντζή-Αζίζι, Αγγελή, & Ευσταθίου, 2005).

Οι στόχοι της παρούσας έρευνας είναι δύο: (α) να σκιαγραφηθούν οι κοινωνικές, συναισθηματικές και σχολικές δεξιότητες και τα προβλήματα συμπεριφοράς των παιδιών της προσχολικής (5-6 έτη) και της σχολικής ηλικίας (6-8, 8-10, 10-12 έτη), σύμφωνα με αναφορές των εκπαιδευτικών, σε συνάρτηση με το φύλο και την ηλικία σε πανελλαδικό αντιπροσωπευτικό δείγμα (β) να εντοπιστούν τα παιδιά που ανήκουν σε ομάδες υψηλού κινδύνου στις υποκλίμακες και στις επι-

Πίνακας 1
Ταυτότητα δείγματος (προσχολική και σχολική ηλικία)

Φύλο					
Σχολική ηλικία (N=793)			Προσχολική ηλικία (N=420)		
Αγόρια		Κορίτσια	Αγόρια		Κορίτσια
400 (50,4%)		393 (49,6%)	231 (55%)		189 (45%)
Ηλικία					
5-6 ετών: 420 (100%)					
6-8 ετών: 221 (27,6%)					
8-10 ετών: 208 (26%)					
10-12 ετών: 371 (46,4%)					
Τάξεις					
Α' = 15,3% , Β' = 12,2 % , Γ' = 14%, Δ' = 12,1%, Ε' = 22,1%, Στ' = 24,3%					
Εκτίμηση σχολικής επίδοσης (σχολική ηλικία)					
Πολύ χαμηλή		Μέση		Υψηλή & Πολύ υψηλή	
Ανάγνωση	Αριθμητική	Ανάγνωση	Αριθμητική	Ανάγνωση	Αριθμητική
4,50%	8,60%	39%	39,30%	56,50%	52,10%

μέρους διαστάσεις της κλίμακας, και να διερευνηθούν πιθανές διαφορές μεταξύ των ηλικιακών ομάδων που συμμετέχουν στην έρευνα.

2. Μέθοδος

Δείγμα

Στην έρευνα συμμετείχαν 432 μαθητές και μαθήτριες νηπιαγωγείου και 800 μαθητές και μαθήτριες δημοτικού, των οποίων τα στοιχεία συγκεντρώθηκαν από 97 εκπαιδευτικούς προσχολικής ηλικίας και 184 εκπαιδευτικούς πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης αντίστοιχα. Η δειγματοληπτική μέθοδος για τη συλλογή των ερευνητικών στοιχείων και τη στράθμιση του εργαλείου βασίστηκε στην κατά στρώματα τυχαία δειγματοληψία (stratified-quota sampling). Οι μεταβλητές διαστρωμάτωσης ήταν η ηλικία των παιδιών, το φύλο και η περιοχή μόνιμης κατοικίας (αστική, ημιαστική, αγροτική), σύμφωνα με τις αντίστοιχες ποσοστώσεις, όπως

αυτές ανευρέθησαν στους καταλόγους (απογραφή 2001) της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδος (www.statistics.gr). Τα δεδομένα που χρησιμοποιήθηκαν στην παρούσα έρευνα προέρχονται από τη στράθμιση της συγκεκριμένης κλίμακας σε αντιπροσωπευτικό δείγμα μαθητών της χώρας μας. Σχετικές πληροφορίες για τη διαδικασία κατασκευής του ερωτηματολογίου και τη μετρική ανάλυση περιλαμβάνονται στον Οδηγό Εξεταστή του Τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής (Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεζεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008β).

Η συμπλήρωση του ερωτηματολογίου από τους εκπαιδευτικούς έγινε στο σχολείο. Η διάρκεια συμπλήρωσης του ερωτηματολογίου για κάθε εκπαιδευτικό είχε υπολογιστεί στα 40 λεπτά περίπου. Κατά τη διαδικασία τηρήθηκαν οι δεοντολογικοί κανόνες της έρευνας. Τα στοιχεία συλλέγησαν κατά το διάστημα από τον Απρίλιο έως τον Ιούνιο 2007 από νηπιαγωγεία και δημοτικά σχολεία της χώρας. Για την πρόσβαση στα

σχολεία είχε ληφθεί έγκριση από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο.

Τα χαρακτηριστικά του δείγματος των παιδιών της προσχολικής και της σχολικής ηλικίας παρουσιάζονται στους Πίνακες 1 και 2. Για τα παιδιά, εκτός από τα δημογραφικά χαρακτηριστικά του φύλου και της ηλικίας, είναι διαθέσιμες οι εξής μετρήσεις: (α) το εάν το παιδί έχει παραπεμφθεί προς αξιολόγηση σε ειδικό (β) το εάν το παιδί έχει λάβει διάγνωση (γ) το εάν ο εκπαιδευτικός θεωρεί ότι το παιδί είναι πιθανό να αντιμετωπίζει μαθησιακές δυσκολίες (δ) η γενική εκτίμηση του εκπαιδευτικού για τις νοητικές ικανότητες του παιδιού σε μια πεντάβαθμη κλίμακα μέτρησης (από -2 = πολύ κάτω του μέσου όρου έως 2 = πολύ πάνω του μέσου όρου) και (ε) η γενική εκτίμηση του εκπαιδευτικού για τη σχολική επίδοση (ανάγνωση, γραφή, αριθμητική, ιστορία, φυσική) του παιδιού σε μια πεντάβαθμη κλίμακα μέτρησης (από 1 = πολύ κάτω του μέσου όρου έως 5 = πολύ πάνω του μέσου όρου).

Ως προς τα άλλα χαρακτηριστικά του δείγματος, οι εκπαιδευτικοί δήλωσαν πιθανές μαθησιακές δυσκολίες για το 15,5% ($N=66$) των παιδιών νηπιαγωγείου και το 15,6% ($N=124$) του δείγματος των παιδιών δημοτικού. Το 7,2% των παιδιών νηπιαγωγείου ($N=31$) και το 5,9% ($N=46$) των παιδιών δημοτικού είχαν παραπεμφθεί προς αξιολόγηση σε ειδικό, ενώ το 6% ($N=26$) των παιδιών νηπιαγωγείου και το 6,3% ($N=33$) των παιδιών δημοτικού είχαν επίσημη διάγνωση (κυρίως μαθησιακές δυσκολίες-δυσλεξία, ΔΕΠΥ και οριακή νοημοσύνη), όπως σημειώνουν οι εκπαιδευτικοί. Οι εκπαιδευτικοί γνώριζαν τα παιδιά κατά μέσο όρο για 11,6 μήνες (παιδιά νηπιαγωγείου) και 14,4 μήνες (παιδιά δημοτικού). Το 5,1% ($N=22$) των παιδιών νηπιαγωγείου και το 7,8% ($N=62$) των παιδιών δημοτικού του δείγματος είχαν γεννηθεί εκτός Ελλάδας. Η προϋπηρεσία των εκπαιδευτικών παιδιών προσχολικής ηλικίας ήταν 16,01 χρόνια ($T.A.=9,42$) και των εκπαιδευτικών παιδιών σχολικής ηλικίας 14,92 χρόνια ($T.A.=8,90$).

Μέσο συλλογής δεδομένων

Χρησιμοποιήθηκε το Τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής για παιδιά προσχολικής και σχολικής ηλικίας (Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεξεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008α), τα οποία σταθμίστηκαν στο πλαίσιο προγράμματος ΕΠΕΑΕΚ³ και έχει στόχο να εντοπίσει δεξιότητες και δυσκολίες στον κοινωνικό και το συναισθηματικό τομέα και στη σχολική προσαρμογή σε παιδιά νηπιαγωγείου και δημοτικού σχολείου.

Ψυχομετρικά εργαλεία για την ανίχνευση των ψυχοκοινωνικών δυσκολιών για παιδιά προσχολικής και σχολικής ηλικίας, με βάση αναφορές εκπαιδευτικών, γονέων και αυτοαξιολογήσεις των μαθητών, χρησιμοποιούνται εκτεταμένα σε πολλές χώρες και θεωρούνται αρκετά έγκυρες και αξιόπιστες (Barkley, 1990. Brandon, Kehle, Jenson, & Clark, 1990. Kamphaus & Frick, 1996. Witt, Heffer, & Pfeifer, 1990). Το συγκεκριμένο εργαλείο είναι το πρώτο σταθμισμένο στον ελληνικό χώρο που εξετάζει τις παρακάτω μεταβλητές.

Το Τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής απαρτίζεται από τρεις επιμέρους κλίμακες: (α) κλίμακα εκπαιδευτικού για παιδιά προσχολικής ηλικίας (4-6 ετών) (β) κλίμακα εκπαιδευτικού για παιδιά σχολικής ηλικίας (7-12 ετών) και (γ) κλίμακα αυτοαναφοράς για παιδιά σχολικής ηλικίας (10-12 ετών). Η κλίμακα αυτοαναφοράς δεν θα εξεταστεί εδώ. Στην παρούσα έρευνα θα παρουσιαστούν αποτελέσματα από τις κλίμακες του εκπαιδευτικού για παιδιά προσχολικής και σχολικής ηλικίας.

Η πρώτη κλίμακα για τα παιδιά προσχολικής ηλικίας περιλαμβάνει 113 προτάσεις και η δεύτερη κλίμακα για τα παιδιά σχολικής ηλικίας περιλαμβάνει 112 προτάσεις. Οι προτάσεις και στις δύο περιπτώσεις συνθέτουν 4 υποκλίμακες και 14 επιμέρους διαστάσεις, που είναι οι εξής: Κοινωνική Επάρκεια (υποκλίμακες: Δεξιότητες διεκδίκησης/Ηγετικές Ικανότητες, Διαπροσωπική Επικοινωνία, Συνεργασία με συνομηλίκους) Σχολική Επάρκεια (υποκλίμακες: Κίνητρα, Οργάνωση/Σχε-

3. ΕΠΕΑΕΚ II, «Κατασκευή και Στάθμιση 12 Διερευνητικών & Ανιχνευτικών Εργαλείων (Κριτηρίων) των Μαθησιακών Δυσκολιών» (1.1 – 1.1.3. Επιστημονικός υπεύθυνος, Καθ. Κ. Πόρποδας).

διασμός, Σχολική Αποτελεσματικότητα, Σχολική Προσαρμογή) Συναισθηματική Επάρκεια (υποκλίμακες: Αυτοέλεγχος, Διαχείριση Συναισθημάτων, Διαχείριση Στρες, Ενσυναίσθηση) Προβλήματα Συμπεριφοράς (υποκλίμακες: Διαπροσωπική Προσαρμογή, Ενδοπροσωπική Προσαρμογή, Υπερκινητικότητα/Δυσκολίες Συγκέντρωσης). Ενδεικτικές προτάσεις για τις υποκλίμακες είναι οι εξής: «*Συnergάζεται με τους συνομηλίκους σε ομαδικές δραστηριότητες*» (κοινωνική επάρκεια/διαπροσωπική επικοινωνία), «*Ξεχνάει να παραδώσει την εργασία του ακόμη και όταν την έχει ολοκληρώσει*» (σχολική επάρκεια/οργάνωση-σχεδιασμός), «*Ξέρει πώς να διατηρήσει την ψυχραιμία του*» (συναισθηματική επάρκεια/αυτοέλεγχος), «*Είναι δειλό παιδί*» (προβλήματα συμπεριφοράς/ενδοπροσωπική προσαρμογή). Οι προτάσεις και στις δύο κλίμακες έχουν διατυπωθεί έτσι ώστε να υπάρχει εννοιολογική –και μερικές φορές λεκτική– ομοιότητα. Αυτό επιτρέπει τον έλεγχο προβλέψιμων σχέσεων μεταξύ ψυχοκοινωνικών χαρακτηριστικών που ξεκινούν από την σχολική ηλικία και φθάνουν έως τη σχολική ηλικία. Μετά την επεξεργασία των δεδομένων προέκυψε παρόμοια δομή στα δύο ερωτηματολόγια (βλ. Οδηγό Εξεταστή, Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεζεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008β).

Οι εκπαιδευτικοί συμπληρώνουν την κλίμακα για κάθε παιδί ατομικά. Προϋπόθεση είναι ο εκπαιδευτικός να γνωρίζει το παιδί τουλάχιστον 2-3 μήνες πριν τη συμπλήρωση του ερωτηματολογίου, αφού πρέπει να περιγράψει όσο το δυνατόν καλύτερα τη συμπεριφορά του παιδιού.

Κάθε πρόταση αξιολογείται σε μια πεντάβαθμη κλίμακα μέτρησης τύπου Likert (από 1=καθόλου έως 5=παρα πολύ), που δηλώνει σε ποιο βαθμό ισχύει η συγκεκριμένη συμπεριφορά για το παιδί. Υψηλή συνολική βαθμολογία στις υποκλίμακες δηλώνει θετική ψυχοκοινωνική προσαρμογή. Το τεστ βαθμολογείται σε επίπεδο διάστασης (14 διαστάσεις) και σε επίπεδο γενικότερης υποκλίμακας (4 υποκλίμακες). Για καθεμία από τις υποκλίμακες, οι αρχικοί βαθμοί έχουν μετατραπεί σε τυπικούς βαθμούς (Τ-τιμές), με μέσο όρο 50 και τυπική απόκλιση 10. Ειδικότερα, για την κλίμακα παιδιών σχολικής ηλικίας έχουν υπο-

λογιστεί τυπικοί βαθμοί για τρεις ηλικιακές ομάδες, 6 ετών και 0 μηνών έως 7 ετών και 11 μηνών, 8 ετών και 0 μηνών έως 9 ετών και 11 μηνών, 10 ετών και 0 μηνών έως 11 ετών και 11 μηνών (για τους πίνακες τυπικών βαθμών βλ. Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεζεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008β).

Πληροφορίες για την εγκυρότητα αντιπροσωπευτικού περιεχομένου και την εγκυρότητα εξωτερικού κριτηρίου παρουσιάζονται αναλυτικά στον Οδηγό Εξεταστή του Τεστ Ψυχοκοινωνικής Προσαρμογής (Χατζηχρήστου, Πολυχρόνη, Μπεζεβέγκης, & Μυλωνάς, 2008α). Η αξιοπιστία εσωτερικής συνέπειας (Cronbach's α) κυμάνθηκε σε υψηλά επίπεδα: για την κλίμακα παιδιών προσχολικής ηλικίας από 0,83 έως 0,98 και για την κλίμακα παιδιών σχολικής ηλικίας από 0,85 έως 0,98 (ηλικιακές ομάδες 6:0:0 έως 7:11:30 και 8:0:0 έως 9:11:30) και από 0,83 έως 0,98 (ηλικιακή ομάδα από 10:0:0 έως 11:11:30) για τις επιμέρους διαστάσεις του τεστ.

3. Αποτελέσματα

Για να διερευνηθούν τα εξελικτικά χαρακτηριστικά της ψυχοκοινωνικής προσαρμογής των παιδιών σχολικής ηλικίας πραγματοποιήθηκαν μια σειρά από διπαραγοντικές αναλύσεις συνδιακύμανσης. Οι ανεξάρτητες μετρήσεις ήταν η ηλικία των παιδιών (3 ηλικιακές ομάδες) και το φύλο (αγόρι, κορίτσι). Οι συγκρινόμενες μετρήσεις είναι όλες οι επιμέρους διαστάσεις (14) και οι υποκλίμακες (4) ψυχοκοινωνικής προσαρμογής (πρωτογενείς τιμές). Στις συμμεταβλητές περιλήφθηκαν η προϋπηρεσία του εκπαιδευτικού (έτη) και η εκτίμηση της επίδοσης του παιδιού από τον εκπαιδευτικό στην ανάγνωση, τη γραφή/ορθογραφία και την αριθμητική (από 1 έως 5). Αρχικά, ελέγχθηκε η πιθανή χρησιμότητα δύο ακόμη μετρήσεων: του φύλου του εκπαιδευτικού και της περιοχής κατοικίας των παιδιών. Δεδομένου ότι οι αναλύσεις με τις συγκεκριμένες μετρήσεις δεν συσχετίστηκαν με την ψυχοκοινωνική προσαρμογή, οι μετρήσεις αυτές δεν περιλήφθηκαν στην τελική στατιστική ανάλυση για την παρούσα μελέτη.

Πίνακας 2
Εκτίμηση νοητικής ικανότητας από τους εκπαιδευτικούς

Εκτίμηση	Σχολική ηλικία	Προσχολική ηλικία
Πολύ χαμηλή	5,4%	3,20%
Κάτω του Μ.Ο.	12%	8,30%
Μέση & ανώτερη	50,9%	66,60%
Πολύ υψηλότερη του Μ.Ο.	31,7%	21,90%

Τα αποτελέσματα της ανάλυσης συνδιακίμανσης με τις παραπάνω συμμεταβλητές έδειξαν ότι υπήρχαν ορισμένες στατιστικά σημαντικές διαφορές στην ψυχοκοινωνική προσαρμογή ως προς την ηλικιακή ομάδα (Πίνακας 3). Ως προς τις 4 υποκλίμακες, στατιστικά σημαντική επίδραση της ηλικίας βρέθηκε στη σχολική επάρκεια και στα προβλήματα συμπεριφοράς. Ειδικότερα, από τον έλεγχο πολλαπλών συγκρίσεων με διόρθωση Bonferroni βρέθηκαν στατιστικά σημαντικές διαφορές μεταξύ της μικρότερης ομάδας παιδιών ηλικίας 6-8 ετών και των δύο μεγαλύτερων ηλικιακών ομάδων, όπου τα μικρότερα παιδιά εκτιμήθηκε ότι διαθέτουν καλύτερη ψυχοκοινωνική επάρκεια και χαμηλότερα επίπεδα προβλημάτων συμπεριφοράς. Οι στατιστικά σημαντικές διαφοροποιήσεις όμως δεν είναι τόσο ισχυρές όπως δείχνουν οι δείκτες η^2 .

Ως προς τις επιμέρους 14 διαστάσεις, διαπιστώθηκε στατιστικά σημαντική επίδραση της ηλικίας σε μία διάσταση της κοινωνικής επάρκειας στη διαπροσωπική επικοινωνία, σε τρεις επιμέρους διαστάσεις της σχολικής επάρκειας στα κίνητρα, την οργάνωση/σχεδιασμό και τη σχολική προσαρμογή καθώς και στη διάσταση αυτοέλεγχος που ανήκει στη συναισθηματική επάρκεια. Από τον έλεγχο πολλαπλών συγκρίσεων με διόρθωση Bonferroni προέκυψαν στατιστικά σημαντικές διαφοροποιήσεις μεταξύ της μικρότερης ηλικιακής ομάδας και των δύο μεγαλύτερων ηλικιακών ομάδων. Βρέθηκε ότι τα παιδιά 6-8 ετών είχαν υψηλότερες τιμές, δηλαδή θετικότερη ψυχοκοινωνική προσαρμογή στις παραπάνω διαστάσεις, σε σύγκριση με τα παιδιά μεγαλύτερης ηλι-

κίας (κυρίως με την ομάδα 10-12 ετών). Οι στατιστικά σημαντικές διαφοροποιήσεις όμως δεν είναι τόσο ισχυρές όπως δείχνουν οι δείκτες η^2 . Παρά την έλλειψη άλλων σημαντικών διαφορών, παρατηρείται η τάση η μικρότερη ηλικιακή ομάδα να εκτιμάται ότι έχει υψηλότερες τιμές στην κοινωνική και συναισθηματική επάρκεια.

Τέλος, στατιστικά σημαντικές διαφορές ως προς τις ηλικιακές ομάδες βρέθηκαν στις τρεις επιμέρους διαστάσεις των προβλημάτων συμπεριφοράς τη διαπροσωπική προσαρμογή, την ενδοπροσωπική προσαρμογή και την υπερκινητικότητα/δυσκολίες συγκέντρωσης. Διαπιστώθηκε συγκεκριμένα ότι οι εκπαιδευτικοί εκτιμούσαν πως η μεσαία ηλικιακή ομάδα (8-10 έτη) είχε υψηλότερες τιμές, δηλαδή περισσότερα προβλήματα διαπροσωπικής προσαρμογής και υπερκινητικότητας/δυσκολιών συγκέντρωσης, σε σύγκριση με τη μικρότερη και τη μεγαλύτερη ηλικιακή ομάδα. Αντίθετα, για την ενδοπροσωπική προσαρμογή οι εκπαιδευτικοί εκτίμησαν ότι τα παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας (10-12 ετών) είχαν περισσότερα προβλήματα. Όπως συνάγεται από τα παραπάνω, στην υποκλίμακα προβλήματα συμπεριφοράς τα παιδιά της μεσαίας ηλικιακής ομάδας φαίνεται ότι είχαν περισσότερες δυσκολίες. Οι στατιστικά σημαντικές διαφοροποιήσεις όμως δεν είναι τόσο ισχυρές όπως δείχνουν οι δείκτες η^2 .

Ως προς το φύλο (Πίνακας 3), στατιστικά σημαντικές διαφορές βρέθηκαν στην υποκλίμακα σχολική επάρκεια και σε όλες τις επιμέρους διαστάσεις της κίνητρα, οργάνωση/σχεδιασμός, σχολική αποτελεσματικότητα και σχολική προσαρμογή σε όφελος των κοριτσιών. Τα κορίτσια

Πίνακας 3
Μέσοι όροι (τυπικές αποκλίσεις) για τις διαστάσεις και τις υποκλίμακες της ψυχοκοινωνικής προσαρμογής και ανάλυση συνδιακύμανσης ως προς φύλο και ηλικιακή ομάδα για τα παιδιά σχολικής ηλικίας

Υποκλίμακες	Φύλο		Ηλικιακή ομάδα			Φύλο	Ηλικία	Αλληλεπίδραση
	Αγόροι	Κορίτσια	6-8	8-10	10-12			
Διαστάσεις	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	F(1.667)	F (2.667)	
Κοινωνική επάρκεια	95,73 (18,49)	96,64 (17,59)	97,74 (1,55)	95,43 (1,42)	95,39 (1,13)	0,67	1,86	0,80
Δεξιότητες διεκδίκησης	19,28 (5,14)	18,36 (5,34)	18,96 (5,45)	18,86 (5,20)	18,62 (5,50)	7,27, p<0,001, η²=0,01	0,40	0,80
Διαπροσωπική επικοινωνία	54,53 (10,19)	55,89 (10,94)	56,31 (11,66)	54,57 (11,58)	54,56 (10,38)	4,50	2,69 p<0,05, η²=0,01	0,44
Συνεργασία	21,89 (4,79)	22,35 (4,95)	22,44 (5,34)	21,96 (4,80)	21,96 (4,85)	2,39	1,05	1,11
Σχολική επάρκεια	97,00 (29,27)	103,88 (29,76)	102,59 (30,09)	99,90 (28,53)	98,83 (30,22)	30,94 p<0,001, η²=0,04	3,38 p<0,05, η²=0,01	0,55
Κίνητρα	13,37 (4,09)	14,08 (4,19)	14,04 (4,34)	13,67 (4,01)	13,45 (4,19)	11,02 p<0,001, η²=0,02	2,73 p<0,01, η²=0,01	1,24
Οργάνωση	42,59 (13,82)	45,96 (13,86)	45,28 (13,92)	44,01 (13,46)	43,52 (14,21)	31,31 p<0,001 η²=0,01	3,12, p<0,01 η²=0,01	0,58
Σχολική αποτελεσματικότητα	19,33 (6,52)	20,66 (6,76)	20,29 (6,84)	19,99 (6,34)	19,70 (6,84)	25,09 p<0,001, η²=0,04	1,83	0,57
Σχολική προσαρμογή	21,68 (5,64)	22,16 (5,86)	22,96 (5,87)	22,26 (5,60)	22,09 (5,86)	28,32 p<0,001, η²=0,01	3,77 p<0,05, η²=0,01	0,08
Συναισθηματική επάρκεια	85,13 (14,21)	89,34 (15,36)	88,13 (14,46)	86,27 (14,89)	87,31 (14,89)	15,58 p<0,001, η²=0,02	0,92	0,89

Πίνακας 3
Μέσοι όροι (τυπικές αποκλίσεις) για τις διαστάσεις και τις υποκλίμακες της ψυχοκοινωνικής προσαρμογής και ανάλυση συνδιακύμανσης ως προς φύλο και ηλικιακή ομάδα για τα παιδιά σχολικής ηλικίας (συνέχεια)

Υποκλίμακες	Φύλο		Ηλικιακή ομάδα			Φύλο	Ηλικία	Αλληλεπίδραση
	Αγόρι	Κορίτσι	6-8	8-10	10-12			
Διαστάσεις	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	M.O. (T.A.)	F (1.667)	F (2.667)	F (2.667)
Αυτοέλεγχος	28,65 (7,12)	30,44 (7,54)	30,10 (7,52)	28,83 (7,31)	29,70 (7,55)	9,30 $p < 0,01$, $\eta^2 = 0,01$	1,52	0,48
Διαχείριση συναισθημάτων	16,40 (3,63)	17,18 (3,91)	17,18 (4,00)	16,71 (3,80)	16,48 (3,96)	8,01 , $p < 0,01$, $\eta^2 = 0,01$	2,37	0,45
Διαχείριση στρες	22,93 (3,92)	23,38 (4,53)	22,99 (4,80)	23,19 (4,12)	23,29 (4,26)	2,10	0,33	1,26
Ενσυναίσθηση	17,14 (3,64)	18,35 (3,73)	17,86 (3,92)	17,54 (3,66)	17,85 (3,76)	19,48 , $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,03$	0,58	0,54
Προβλήματα Συμπεριφοράς*	89,11 (21,86)	98,38 (21,59)	96,57 (21,47)	91,40 (22,40)	93,25 (21,14)	36,61 $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,05$	3,48 $p < 0,05$, $\eta^2 = 0,01$	0,60
Διαπροσωπική προσαρμογή	20,10 (9,13)	15,76 (9,08)	16,89 (8,26)	19,02 (9,46)	17,89 (9,28)	39,38 $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,01$	2,85 $p < 0,05$, 0,01	00,0
Ενδοπροσωπική προσαρμογή	19,23 (6,27)	20,02 (6,56)	19,22 (6,74)	19,51 (6,07)	20,60 (6,87)	1,00	3,47 $p < 0,05$, $\eta^2 = 0,01$	4,93 $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,02$
Υπερκινητικότητα/Δυσκολία συγκέντρωσης	33,24 (11,93)	27,80 (11,92)	29,27 (11,72)	32,05 (12,58)	30,25 (11,55)	41,88 , $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,06$	3,44 $p < 0,05$, $\eta^2 = 0,01$	0,05

Σημείωση 1: Με έντονη γραμματοσειρά παρουσιάζονται οι στατιστικά σημαντικές διαφορές

Σημείωση 2: Προσαρμοσμένοι για τη συνδιακύμανση μέσοι όροι

* Υψηλότερες τιμές στην υποκλίμακα σημαίνουν καλύτερη ψυχοκοινωνική προσαρμογή. Οι επιμέρους διαστάσεις ερμηνεύονται διαφορετικά, υψηλότερες τιμές σημαίνουν περισσότερα προβλήματα.